

Има една много поучителна притча.

По единъ път, който се извивалъ като тѣсна лента между урви и пропасти се лутали трима пѣтници. Тѣ имали страшно изморенъ видъ. Краката имъ полепнали съ калъ, едва ги движели. На раменетѣ си всѣки носѣлъ по единъ тежъкъ товаръ, подъ чиято тежестъ тѣ се огъвали и едва крачели. На срѣща имъ идѣлъ спокойно, но съ твърдъ и увѣренъ ходъ, величественъ Непознатъ. Погледътъ му билъ пъленъ съ успокояваща ласка. Ржцетѣ му се протѣгали къмъ изморенитѣ пѣтници. Той билъ готовъ да имъ помогне. Въ състрадателния му погледъ се четѣло съжаление. Непознатиятъ скърбѣлъ, че пѣтниците тѣ се превиватъ подъ тежестта на товаритѣ, обаче не искали да ги оставятъ, да ги

хвърлятъ отъ плещитѣ си.

— Мене не ми тежи товарътъ, — казалъ първиятъ, макаръ че ясно се виждало, колко му тежи този товаръ и че той се задушва подъ него. Но той дотолкова свикналъ съ товара си, че не можелъ да си представи, какъ ще върви безъ него.

Вториятъ пѣтникъ се отличавалъ съ самолюбие.

Къмъ хората той се отнасялъ съ презрѣние и никога не вървалъ въ тѣхната искреностъ и съчувствие.

„Този Непознатъ иска да ми се присмѣ. . . Каква нужда има той да вземе върху себе си моя товаръ?“ — помислилъ си той и гордо-гордо отхвърлилъ предлаганата му помощъ.

Но ето — къмъ Непознатия се приближилъ третиятъ пѣтникъ. Очитѣ му били от-